

peaks midagi õnnetust juhtuma. — Pole mul wiga sugugi, ütles Keiser, muud kui kange sööma isu. Vaste rohket söömaega valmistada kõitile neile tubli laewameestele.

Kaua elagu Keiser, kaua elagu Peeter, see suur Keiser, kaua elagu ülem walitseja! hüüdis kõik rahwahull hoobil; aga see waene lest, ehmatust täis, palus andeks, et ta polnud Keisrit äratunud. Ei mitte, armas mutrike, ütles Keiser, kuidas oleksid ja walitsejat mustas madruki riides wõinud äratunda! Sinu poea riidet jäägu mulle selle päewa õnnistud töö mälestuseks; ning oma rahatukru tema kätte pannes: siin on nende hind! Kui Tehwan unest ärkab, ütle temale, et Peeter Aleksejewits ikka temale sõbraks saab olema.

Keiser läks seält Lahta külasse; aga et ta kaua aega märjad riided oli selga jätnud, jäi ta senna haigeks ja suri peagi Peeterburis ära, ühte wana wigase, mis teda ammu oli waewanud ja mis see külma wee läbi surmajaks tõbeks läks.

Kelle meelest ühe ainfa inimese elu nõnda palju maksab, et, oma elu senna kõrwa pannes, seda püüab peästa, see on tõeste wäärt, et tuhandete tuhande üle walitseb.

Mõistatus.

Ma olin waene loomuke
Ja ronisin mo teed
Nii kangel, kui mo kirstuse:
Seal kandsin surma wööd.

Ja ometegi priiskeste
Weel alles olen ma,
Ning lendan dieist diele
Nüüd lahke rõõmuga.

* * *

(свѣтъ)

Spetus: Kes nõnda tõstab ussikest,
Mis aga maofe,
Wist wõtab tõsta inimest
Siit oma taewasse.

Rõõmu kiitus.

Rõõm on ülewelt meil antud
Ja ei tõuse pattu seest:
Wagal' on ta seltsiks jäänud,
Kaub delate eest,
Wallatus ja jooma elu,